PRINT OVER-FLOW 01

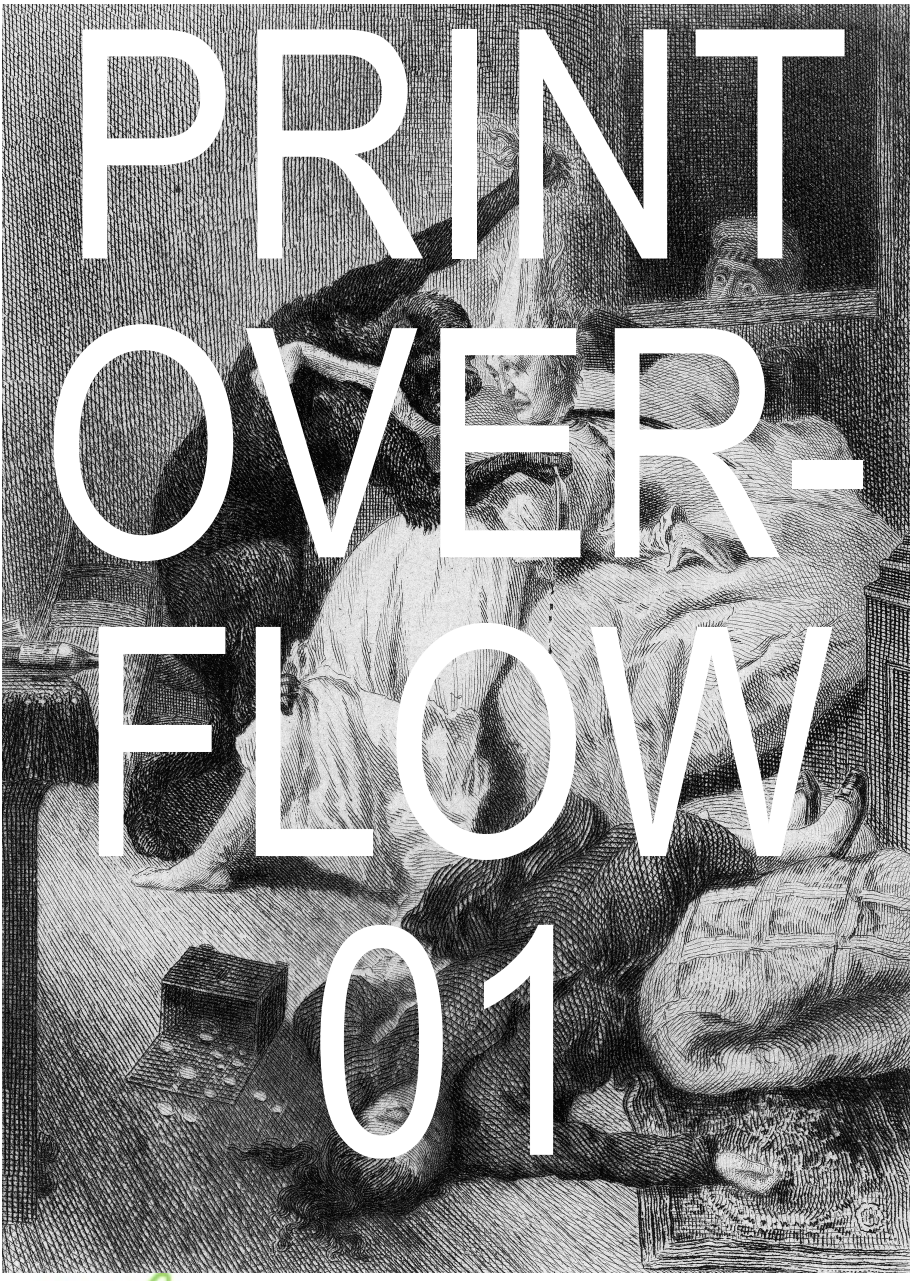

El SUPERKUNEUR Zine

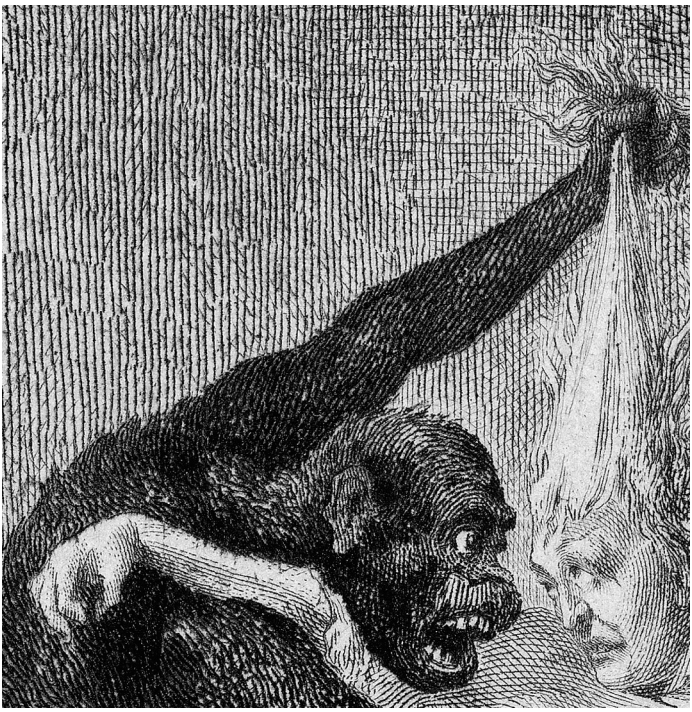

"Lad mig fortælle dig om mit fanzine!"

INDHOLD

03: Nogle indledende ord
05: Leif P. W: Norton: Nogle af os kigger på stjernerne
07: Robert E. Howard: Casonettos sidste sang
13: Leif P. W. Norton: Jeg, mig og mine
18: Aakjær & Andersen: Med min tidsmaskine...

PRINT OVERFLOW

Hvad er PRINT OVERFLOW?
Tekster, der fortjener mere end blot pixels. Tekster, der måske nok er kommet til dig, kære læser, via en skærm, men som skal printes ud og holdes i hånden, krølles, omformes til papirflyvere, sønderrives og bruges i en overlevelsessituation. Hvis du blot læser dem på en skærm, kan du betragte de som "ikke bestået" i din Voight-Kampff-test.
Her finder du superkulturelle tekster og billeder høstede fra fortid og fremtid.

Hvad er SUPERKULTUR?
Det, vi peger på, når vi siger det.

Hvad er PRINT OVERFLOW ikke?
AI-genereret indhold. Alt, hvad du sidder med her, er sten i skoen på Rokos basilisk.

Hvad er SUPERKULTUR ikke?
Lange forklaringer.

På vegne af
det navn- og ansigtsløse redaktørteam
- Janus Andersen

Print overflow 01
december 2023

DEN LILLE PRINS BLEV ALDRIG DEN SAMME IGEN,
EFTER HAN HAVDE LÆST

SUPERKURSUR

NOGLE AF OS KIGGER PÅ STJERNERNE

LEIF P. W. NORTOV

Åh, disse minder ...

Jeg elsker at køre hjem om aftenen og ligge på bagsædet, mens mine forældre snakker på forsædet. At halvsove og kigge op på stjernerne, mens gadelysene får luften om mig til at svæve, og bilen summer i mine ører. Stjernerne er der altid, tænker jeg, mens det hele bare er som en dyne omkring mig.

Nogle gange lader jeg, som om jeg er faldet i søvn, når vi skal hjem, så far må bære mig ud i bilen og lægge mig ind i det kølige rum.

Faktisk gør jeg det nok næsten hver lørdag, når vi besøger familien Vest. Det er mine forældres venner, og de ses hver weekend sammen med en flok af deres andre venner. Der er fars chef og vores gamle naboer og forældrene til et par af mine klassekammerater og et par, som jeg ikke kan huske, hvad hedder, og de samles altså hver lørdag i det store hus. De plejer at holde sammenskuds-gilde, og de skiftes til at have kage med.

Når det er vores tur, laver min mor som regel brownie. Det er den eneste kage, hun kan finde ud af at bage, og hun lader mig sidde med den på skødet, mens vi kører derover. Og jeg kan liste et lille stykke ud af formen og spise det, og så kan jeg se far smile i bagspejlet. Nogle gange kan jeg stadig dufte kagen, når vi kører hjem. Det er de bedste aftener.

Når vi har spist, går de voksne som regel ned i kælderen og synger og danser, og jeg får lov at se fjernsyn og spille iPad på første sal. Og når de er færdige, kommer far op og henter mig, og når jeg kan høre ham på trappen, lægger jeg mig ned på sofaen og lader, som om jeg sover, så han må bære mig.

Så samler han mig op, som om jeg ingenting vejer, og nogle gange kan jeg ikke lade være med at smile.

Mens vi kører hjem, kigger jeg op på stjernerne, og mor og far snakker om, hvordan aftenen er gået. Var der noget, der gik galt med sangen, hvordan smagte kødet, tog Herbert det alvorligt nok, var blodet drænet korrekt, og en masse ord, som jeg ikke kan forstå. Og altid, mens jeg kan høre på hans stemme, at han nikker, siger far "Snart står stjernerne rigtigt".

Og jeg kigger op på dem og smiler. Og snart falder jeg rigtigt i søvn og drømmer.

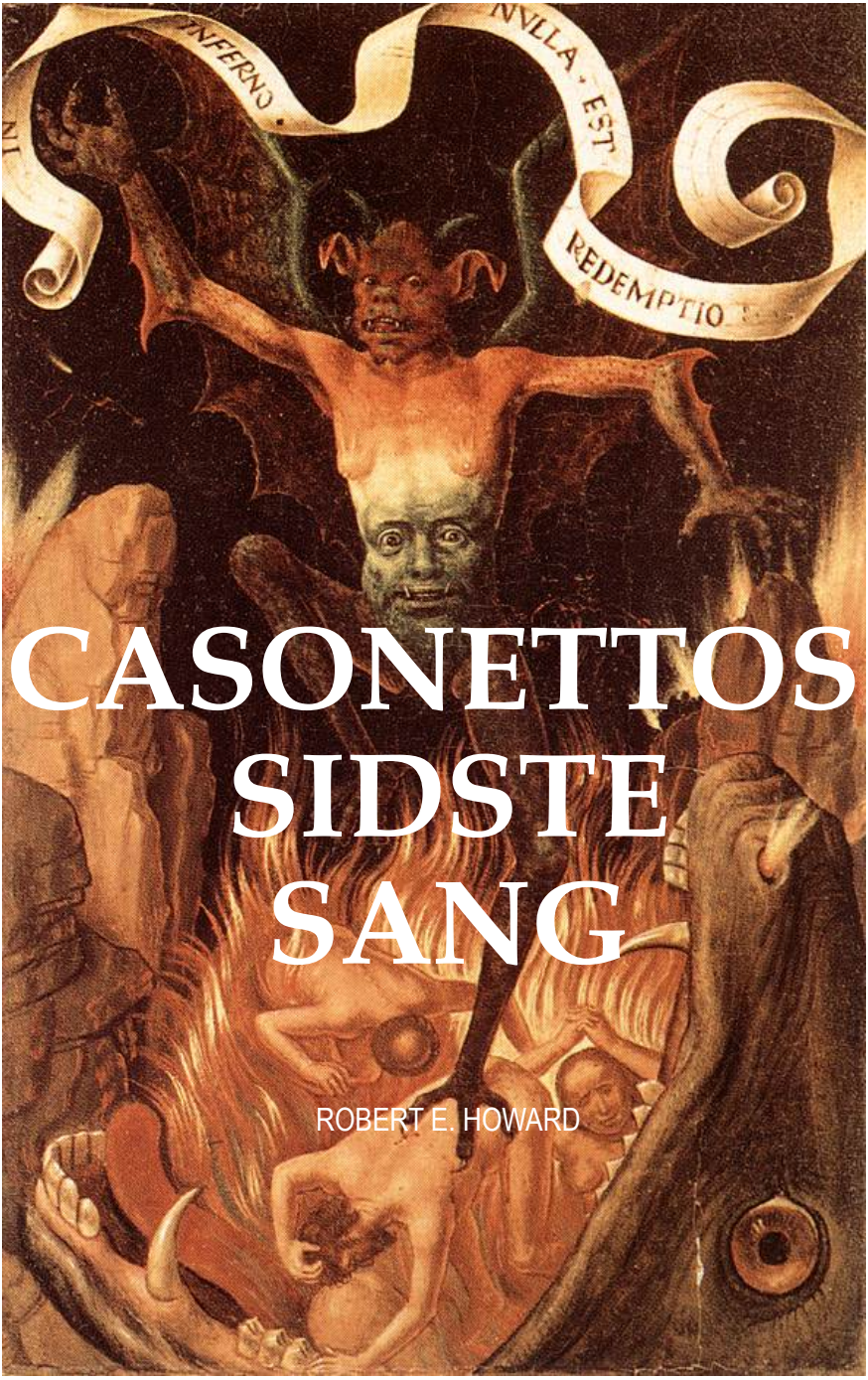

CASONETTOS SIDSTE SANG

ROBERT E. HOWARD

CASONETTOS SIDSTE SANG

af ROBERT E. HOWARD

Satanister og analoge medier

Jeg betragtede pakken med mistænksomhed. Den var tynd og flad, og adressen var skrevet med den elegant svungne håndskrift, som jeg havde lært at hade - ført af en hånd, som jeg vidste var grebet af dødens kulde nu.

"Du må hellere være forsigtig, Gordon", sagde min ven Costigan. "Hvorfor skulle den sorte djævel sende dig noget, hvis ikke det var for at skade dig?"

"Jeg havde overvejet, om det var en bombe eller noget lignende," svarede jeg, "men pakken er for tynd til det. Jeg åbner den."

"Ved guderne," lo Costigan snart. "Han har sendt dig en af sine plader!"

En almindelig grammofonplade lå på bordet foran os.

Sagde jeg almindelig? Jeg kunne også kalde den for den mest ekstraoridnære plade i verden. For så vidt vi vidste, var det den eneste, som i sin flade barm fastholdt Giovanni Casonettos gyldne stemme - Giovanni Casonetto, det store og onde geni, hvis operasang havde fortryllet verden, og hvis mørke og mystiske forbrydelser havde chokeret selvsamme verden.

"Dødscellen, hvor Casonetto sad, afventer sin næste beboer, og den sorte sanger er død," sagde Costigan. "Hvilken forbandelse kan så hvile over den plads, når han sender den til den mand, hvis vidnesbyrd dømte ham til galgen?"

Jeg trak på skuldrene. Det var et slumpetræf og ikke mine egne evner, der havde gjort, at jeg faldt over Casonettos monstrøse hemmelighed. Jeg havde ikke haft noget ønske om at finde hulen, hvor han udførte ældgamle afskyeligheder og udførte menneskeofringer til den djævel, han tilbad. Men det, jeg havde set, havde jeg gengivet i retten, og før bødlen

havde bundet løkken, havde Casonetto lovet mig en skæbne, som ingen mand før havde været udsat for.

Hele verden kendte til de grusomheder, som den umenneskelige dæmonkult, hvor Casonetto havde været højestepræst, havde begået; og nu, hvor han var død, blev optagelser af hans stemme jagtet af rige samlere, men i overensstemmelse med hans testamente, var de alle blevet ødelagt.

Det var i al fald, hvad jeg havde troet, men den tynde runde plade i min hånd beviste, at mindst én havde undsluppet destruktionen. Jeg stirrede på den, men overfladen i dens midte var blank og uden titel.

"Læs sedlen," foreslog Costigan.

Der havde også være et lille stykke hvidt papir i pakken. Jeg lod blikket løbe hen over det. Skriften var Casonettos håndskrift.

"Til min ven Stephen Gordon, skal aflyttes alene."

"Det var alt," sagde jeg, efter jeg havde læst den besynderlige forespørgsel højt.

"Selvfølgelig, og det er mere end nok. Det må da være sort magi, han forsøger at bruge mod dig. Hvorfor skulle han ellers ønske, at du lyttede til hans skrigerier alene?"

"Jeg ved det ikke. Men jeg tror, jeg vil gøre det."

"Du er en tåbe," sagde Costigan ærligt. "Hvis ikke du tager mit råd og kaster den tingest i havet, så bliver jeg hos dig, når du sætter den på din talende maskine. Sådan er det!"

Jeg undlod at modargumentere. For at være ærlig foruroligede Casonettos lovede hævn mig en smule, omend jeg ikke kunne se, hvordan den skulle kunne føres ud i livet alene gennem en sang afspillet på en fonograf.

Costigan og jeg fortrak os til mit studerværelse og anbragte den sidste optagelse af Giovanni Casonettos gyldne stemme på maskinen. Jeg så Costigans kæbemuskler spændes, mens pladen begyndte at rotere og diamantnålen at følge sporet. Mine muskler spændtes ufrivilligt, som om jeg forberedte mig på en kamp. Højt og tydeligt talte en stemme.

"Stephen Gordon!"

Selv om jeg var forberedt, reagerede jeg alligevel på det og havde nær svaret! Hvor sært og skræmmende det er at høre sit eget navn udtalt af en mand, som man ved er død!

"Stephen Gordon," fortsatte den tydelige, gyldne og hadede stemme, "hvis du hører dette, er jeg død, for hvis jeg stadig lever, vil jeg tage mig af dig på anden vis. Politiet er her snart, og de har afskåret alle flugtmuligheder. Der er intet, jeg kan gøre, udover at gå min rettergang, og dine ord vil sørge for, at løkken havner om min hals. Men der er endnu tid til én sidste sang!

"Sangen vil jeg indfange på den plade, som netop nu hviler på mit optageapparat, og inden politiet ankommer, vil jeg sende den til dig gennem en hjælper, som ikke vil svigte mig. Den vil ankomme med post til dig, dagen efter jeg er blevet hængt."

"Min ven, dette er en passende scene for en af Satans ypperstepræsters sidste sang. Jeg står i det sorte kapel, hvor du overraskede mig, da du fandt din vej ind i min hemmelige grotte, og mine uduelige neofytter lod dig flygte.

"Foran mig er den Unævneliges helligdom, og ved den står det rødplettede alter, hvor mangen en jomfrusjæl er blevet sendt op til de mørke stjerner. Omkring mig vajer mørke, mystiske ting, og jeg kan høre lyden af mægtige vinger i mørket.

"Satan, du mørkets elsker, omslut min sjæl med ondskab og fyld min gyldne sang med rædselsakkorder.

"Stephen Gordon, lyt!"

Den gyldne stemme voksede, dyb og triumferende, løftet i en sær, rytmisk messen, ubeskriveligt foruroligende og sær.

"Du gode Gud!" hviskede Costigan. "Han synger påkaldelsen fra den Sorte Messe!"

Jeg svarede ikke. Sangens mærkværdige toner syntes at nå direkte ind i mit hjerte. I min sjæls dybe, mørke grotter var der noget blindt og monstrøst, der begyndte at røre på sig som en drage, der vågner af sin dvale. Værelset blegnede og blev utydeligt, mens jeg blev grebet af sangens hypnotiserende kraft. Overalt omkring mig syntes umenneskelige magter at svæve, og jeg kunne næsten

føle flagermusagtige vinger, der strøg over mit ansigt i deres flugt - som om den døde mand, gennem sin sang, havde påkaldt ældgamle og forfærdelige dæmoner for at hjemsøge mig.

Igen så jeg det dystre kapel, oplyst af en enkelt flamme, der flimrede og sprang på alteret, bag hvilket Rædslen lurede, den Unævnelige hornede og bevingede entitet, som djævletilbederne knælede for. Igen så jeg det rødplettede alter, den lange offerdolk hævet i den sorte akolyts hånd, tilbedernes svajende gevandter.

Stemmen steg og steg og blev til en triumferende brølen. Den fyldte rummet - verden, himlen, universet! Den trak et slør af mørke over stjernerne! Jeg vaklede under lyden, som var den en fysisk kraft.

Hvis had og ondskab nogensinde var blevet inkarneret i lyd, følte og hørte jeg det der. Stemmen trak mig ned i hidtil ukendte dybder af helvede. Afskyelige og uendelige dyb åbnedes gabende under mig. Jeg fik glimt af umenneskelige afgrunde og uhellige dimensioner udenfor al menneskelig viden. Skærsildens koncentrerede essens strømmede mod mig fra en drejende skive, opløftet på vingerne af den vidunderlige og forfærdelige stemme.

Kold sved sprang frem på min krop, da jeg genkendte de følelser, der farer gennem et offer, der er bundet til ofringen. Jeg var offeret, jeg lå på alteret, og morderens hånd svævede over mig, fast knyttet om dolken.

Fra den snurrende skive fortsatte stemmen med at stige og førte mig uimodståeligt imod min undergang, svingede højere og højere, dybere og dybere, antog et skær af galskab, mens den nærmede sig klimakset.

Jeg forstod den fare, jeg var i. Jeg kunne føle min hjerte smuldre under angrebet fra spyddene af lyde. Jeg forsøgte at tale, at skrige! Men min mund stod åben uden lyd. Jeg forsøgte at træde frem, at slukke for maskinen, at ødelægge pladen. Men jeg kunne ikke bevæge mig.

Nu steg sangen til unævnelige og ubærlige højder. Tonerne rummede en afskyelig triumf; en million hånende djævle skreg og brølede ad mig, ålede mig gennem den strøm af dæmonmusik, som om sangen var en port, igennem hvilken Helvedes

horder strømmede, med røde hænder og hylende gab.

Nu strøg den med svimlende hastighed mod tidspunktet i den Sorte Messe, hvor dolken drikker offerdyrets liv, og med en sidste kradtudladning, som trak på de sidste rester af min falmende sjæl og hensygnende hjerne, brød jeg fri af fortryllelsens kæder - jeg skreg! Et umenneskelig, ujordisk skrig, lyden af en sjæl, der bliver trukket ned i Helvede - af et menneske, der bliver fortabt i sindssygen.

Og som et ekko af mine skrig lød Costigans råb, da han lænede sig frem og lod sin næve falde som en forhammer mod maskinen, der splintredes, og kastede den forfærdelige, gyldne stemme ud i glemslen.

Oversættelse:
Janus Andersen
Zenia Johnsen

ROBERT E. HOWARD

Robert E. Howard er nok bedst kendt for at have skabt Conan. Men Howard var en produktiv herre inden for alt, hvad der kunne betegnes som pulp.

På dansk findes der naturligvis en del Conan-tegneserier - men på bogfronten har forlaget Pilgaard udgivet "Solomon Kane - Kraniernes Måne og andre historier" og "Conan. Bind 1".

JEG, MIG OG MINE

LEIF P. W. NORTOV

Walter og alle hv-spørgsmålene. Hvem, hvad, hvor, hvorfor - og hvilke andre?

WALTER, 0,7 år

Blup.

WALTER, 9 år

Jeg ved ikke, hvem de her mennesker er. Nogle af dem virker lidt som folk, jeg kender, måske er det mine forældres venner? Men hvorfor er de her? Hvad er det her sted?

Jeg tror, jeg ved det - det er ligesom den bog, jeg læste.

Vi er blevet bortført af rumvæsener allesammen.

Jeg kan ikke rejse mig fra stolen, og der er heller ikke nogen af de andre,

der har flyttet på sig. De sidder bare og kigger. Rumvæsener bruger sikkert energibølger til at holde os fast, de bruger altid bølger til at gøre alting.

Gad vide, om de har et budskab til os, eller om de vil lave eksperimenter, eller om de vil flyve os til Andromeda. Måske har de brug for hjælp.

Jeg er lidt bange. Men jeg har læst de her bøger, de ender altid med, at det er barnet, der redder dagen.

WALTER, 17 år

Jeg fucking vidste det.

Det er altsammen en løgn, en skide simulation, vi lever i The Matrix!

Det er den eneste forklaring - én ting er lokalet her, det er sært. Jeg ved, at det er et rum, man jeg kan ikke se væggene. Men det vigtigste bevis er sgu nok, at her er fyldt med mig. Vi er otte mænd - og en baby, som jeg tror har fyldt bleen. Og de er allesammen mig, det er jeg sikker på. Eller måske parodier. Jeg ville aldrig blive så fed som ham der. Eller ligne min far så meget, som ham der gør, jeg er sikker på, at det er noget af hans tøj, han har på. Og ham der er ældgammel, så gammel skal jeg aldrig blive.

Det her er en eller anden form for tortur - de har smidt mig ind i et digitalt rum for at vise mig, hvordan fremtiden kan blive, så de har simpelthen kopieret mig og ekstrapoleret kopierne frem eller tilbage i tiden.

Men hvorfor? Hvis jeg er en digital artefakt, burde de kunne læse mine tanker og finde ud af det, de vil vide. Hvorfor er jeg så vigtig?

WALTER, 25 år

Så det skete endelig, tydeligvis. Nogen skruede lidt for meget på teknologiknappen, og nu er vi allesammen på røven. Altså, jeg er omringet af yderst vellignende replikaer af mig selv, men de er tydeligvis robotter. Bare se på dem. Det kan godt være, at en ægte AI er vågnet op og har overtaget verden, men *uncanny valley* er stadig et skridt for langt for den. De er gode, men de er tydeligvis ikke levende mennesker.
Gad vide, hvad der skal ske.

Åh pis. Der er ét sted, hvor ny teknologi altid bliver udforsket og udnyttet, og det er i pornoindustrien. Hvis det er lykkedes at skabe en ægte kunstig intelligens, som har besluttet sig for at udrydde menneskeheden, så er det sandsynligvis sket i et eller

andet porno-firma.

Den her ting kender garanteret hele min browser-historik.

Åh pis, åh pis, åh pis. Måske er det sådan, den vil udrydde menneskeheden - med porno! Hvorfor ellers lave otte kopier af mig og anbringe os i det samme rum. Måske sker det her over hele verden, for de sidste rester af menneskeheden. Måske udryddede den de fleste af os i løbet af natten, og de overlevende vågnede op til det her scenarie. Eller lignende, endnu værre scenarier.

Den vil udrydde menneskeheden med den værste, grænseoverskridende porno, man kan finde på.

Åhpisåhpisåhpis.

WALTER, 37 år

Jeg er gået galt i tiden. Der er, hvad der er sket.

Da jeg var yngre, ville jeg sikkert have fortolket det anderledes og mere spektakulært - som set-uppet til en actionfilm med mig i hovedrollen. Men der er rendt meget vand under broen siden da, og jeg har et kulturforbrug nu om dage, der rækker videre end bare eksplosioner.

Jeg har sidder her og kigget rundt i rummet. Ni personer er vi, inklusive en baby, som jeg kan lugte helt herover. Og jeg er ret sikker på, at de allesammen er mig. Fire af dem er yngre, end jeg er nu, fire af dem ældre. De yngre kan jeg genkende - de ældre … kan jeg genkende ansigtstræk hos. De er mig, men ældre, fra et andet punkt i tiden.

Tidsrejser er den eneste forklaring. Så meget desto mere, fordi der er noget galt med tiden i dette lokale - jeg har siddet og kigget rundt, det ved jeg, og derfor må der være gået tid, men samtidig føler jeg ikke, at der er nogen forskel mellem da og nu. Der er kun nu.

Gad vide, hvor længe vi har været her?

Måske er det sådan, universet ender. Alting, selv tiden, klemmes sammen på randen af den sidste singularitet, og vi tværes ud over evigheden.

WALTER, 51 år

Jeg vidste ikke, at jeg kunne føle så stor modvilje overfor mig selv. Jeg mener, jeg har bogstaveligt talt lyst til at rejse mig op, tage de syv-otte skridt og stikke mit 17-årige jeg en syngende lussing.

Jeg er normalt ikke god til at gennemskue folks alder, jeg tror, det er en evne, der forsvinder med alderen. Som ung er det pinedød nødvendigt at kunne se, om folk er i samme gruppe som én selv, fordi man identificerer sig som "noget andet" end dem, der er ældre. Eller yngre. Eller bare udenfor ens snævre forståelse af sig selv. Med alderen bliver man lidt mere ligeglad, folk er folk, uanset hvem de er, og det er nok at kunne smide dem i nogle meget brede kategorier. Kategorien "ung" er også "irriterende".

Og fyren to pladser til højre for mig er afgjort "ung" - men han er også mere specifikt sytten år gammel, for han er mig, og jeg kan huske den der skriggule hårfarve. Den var et kortvarigt - og ganske enkeltstående - forsøg, så han er helt klar sytten. Eller jeg er. For det er jo mig, mig som sytten-årig. Og ikke 51, som virkeligheden er.

Og det er virkeligheden, for der er fejl ved dem alle. Små detaljer, der ikke passer - lidt for mange rynker, lidt for meget mave, lidt for irriterende et smil. Jeg tænker, de må være blevet trukket hertil fra alternative tidslinjer, udgaver af min verden, hvor tingene udspillede sig lidt anderledes.

Og på den måde er de selvfølgelig virkelige - men de er ikke *rigtige*.

WALTER, 79 år

Det var ikke, hvad jeg havde forventet, da jeg gik i seng i aftes - at vågne i et lokale fyldt med udgaver af mig selv fra forskellige stadier i livet. Jøsses, hvor er jeg ung derovre. Og de der skjorter, jeg gik med i fyrrerne, de gjorde ikke noget godt for nogen.

De - vi, burde jeg måske sige - ser skræmte ud. Og det er da også en sær situation, og den kunne nok skræmme selv den bedste.

Men jeg tager det roligt.

Sikkert fordi jeg ved, at *Star Trek* endelig fik ret.

Der er sket en transporter-fejl. Jeg skulle have været i Helsinki, og i stedet endte jeg her. Et eller andet sted er der en tekniker, som tilkalder samtlige advokater i firmaet. Det er ikke en god dag, når man kommer til at multiplicere en kunde.

Gad vide, hvordan det er lykkedes dem at fordele mine ekkoer over tid?

WALTER, 98 år

Nå da. Med så mange år på bagen kan man alligevel stadig blive overrasket.
Det er heldigt, at jeg har downloadet så meget science fiction, så det er tydeligt, hvad der foregår her. En Qwerstein-pico-integration, ligesom i sansespillet "QP?".

Det er ærgerligt, at jeg ikke kan tale, så jeg kan berolige vi andre.

Men det er ikke sikkert, vi ville forstå det, slår det mig. Vi var ret primitive væsener.

Jeg må læne mig tilbage og vente på, at integrationen desintegrerer.

Egentlig mærkeligt, at det ikke er sket.

Men nåja, man kan alligevel stadig blive overrakset.

WALTER, 17320 år

Nostalgi er en mærkelig ting, en sær boblen.

Hvis tid stadig var noget, der påvirkede mig, ville jeg kunne sige, hvor længe siden det er, at jeg og resten af menneskeheden udviklede os til ikke længere at behøve kroppe. Det er længe siden ifølge resten af universet, der stadig er underlagt slige begrænsninger.

Men stadig vender jeg tilbage til mig selv, til engang, hvor jeg var singulær på en anden måde. I en sådan grad, at jeg har afsat en permanent del af min bevidsthed til repræsentationer af mig selv i fysisk form, så jeg kan føle, at jeg bevæger mig ind i min egen historie.

Jeg nyder at betragte dem og forsøge at huske, hvordan det var at være fysisk.

Det er så fjernt, at det er svært.

Jeg er som myrer for mig selv nu. Det er svært at forestille mig, at jeg havde noget, der mindede om bevidsthed dengang.

Plukket fra tidens strøm af Simon Aakjær Johannesen & Janus Andersen

… kan jeg få perfekte avocadoer. Hver gang.

… tager jeg tilbage og stjæler Schröedingers kat ud af kassen. Den forklaring havde han ikke forudset.

… kan jeg jonglere med relativiteten. Jeg kan strække tiden, så sekunder føles som år, eller klemme den sammen, så uendelige dage farer forbi på øjeblikke. Men jeg kan stadig ikke komme igennem *Ulysses*.

… bevæger jeg mig gennem den dybeste tid, følger tachyonernes næsten umærkelige spor, graver mig gennem æonerne, altsammen fordi jeg fandt en sætning skriblet ned i en gammel bog. Med følsomme fingre finder jeg den skinnende perle i tiden, hvor internettet eksisterede, og jeg følger en tråd, der ville gøre ordet hårfin til grin, og hvad finder jeg? Hvad er endestationen på min lange rejse, svaret på min gåde? Rick Astley. Jeg hader mennesker.

… stikker jeg af fra det hele, drøner 10000 år tilbage i fortiden, til en hyggelig lagune på en ubeboet ø i Stillehavet. Og så er de andre her! Alle de andre varianter af mig selv. Usle multivers. Det værste er, at min ekskone havde ret, jeg er ret højrøstet og irriterende!

… tager jeg tilbage for at hente min hund. Jeg er aldrig kommet mig over, at den forsvandt, dengang jeg var lille. Vi fandt aldrig ud af, hvem der havde hugget den.

… møder jeg Fred Hoyle på pubben, og vi har en hyggelig aften sammen. Han er en bitter og vred mand, og jeg giver ham ret i alt, hvad han siger. "Du har ret, Freddy min dreng," siger jeg. "Deres argumenter holder ikke. Universet er og forbliver, som det er. Men de lytter jo ikke, og det lytter ikke at argumentere mod dem, så du må bare sætte dem på plads med vid. Gøre nar ad deres "store brag" eller sådan noget. Den slags virker!"

… begår jeg indbrud i Tidsbanken og hugger alle de timer, som vordende forældre har indsat i den tro, at deres barselperiode vil være uden søvnmangel. Men nu er det mig, der altid er i tidsoverskud og aldrig er træt mandag morgen!

… overtaler jeg Donald Trump til at stille op som præsident. Jeg fortæller ham, at jeg kommer fra en fremtid, hvor han er den største amerikanske præsident nogensinde, og den fremtid må og skal lykkes. Det er alletiders største practical joke. Han kommer til at være så meget til grin, når ingen stemmer på ham.

… Henter jeg en eloi og viser hende, hvordan sociale medier fungerer. Vi bliver millionærer.

… rejser jeg tilbage til de gode gamle dage. Jeg var ret sikker på, at det var dengang, jeg var barn, men den første person, jeg møder efter ankomsten, fortæller mig, at jeg skal længere tilbage - tilbage til dengang, han var barn. Og det samme sker, da jeg lander efter hans anvisninger. Og igen. Og igen. De gode gamle dage er sært svære at ramme.

KLIMAFORANDRINGERNE FIK UFORUDSETE KONSEKVENSER FOR SKOVENS DYR

Det skal du vide
Alting har en bagside
Også dette zine
- haiku